

வெளிச்சுத்தின் புதிய இறுதி

விடுதலைப் புலிகள் கலை, பண் பாட்டுக்கழகத்தின் வெளியிடான் 'வெளிச்சும்' சஞ்சிகையின் எண்பதாவது திதி வெளிவரங்திருக்கிறது.

இந்த கிடைல் தமிழ்முத் தேசியத் தலைவரின் கருத்துரையுடன் மாலிகா, அமரதாஸ், அநாமிகன், கருணாராவி, பளை கோருலராகவன், செல்வம், சத்திய மலரவன், ப.அருள்நேசன், மருதம் கேதீஸ், தேஜாமயன், பொன். காந்தன், சாந்தி முஹியித்தின், யாத் தீர்கன், ஆத்மரீசி, சந்திரபோஸ் சுதா கர், ச.வில்வரத்தினம், புதுவை ரித்தினதூரை, சித்தாந்தன், த.ஜெய சீலன், சோ.சி.கலைக்கத்திரி, ம.அன்றனி ஆகியோரின் கவிதைகளும் ப.புஸ்பரட்னத்தின் வரலாற்றுக்கட்டுரை ஒன்றும் கிடம்பெற்றிருக்கின்றன.

வெளியான் ஆகியோரின் சிறுகதைகளும் மானுடத்தின் தமிழ்க்கூடல் பற்றிய புகைப்படங்கள் மற்றும் பதிவுகள், வெளிப்பாடுகள் என்பனவும் மலைமகள், சிவாஜினி சிவசங்கர் ஆகியோரின் களவிவரிப்பாட்டுப் படைப்புக்களும் ச.மகேந்திரன் (மயன் - 2) நேர்காணலும், சோ.பந்தம் நாதன், வின்சென்ற் புளோரன்ஸ் ஆகியோரின் மொழிபெயர்ப்பிலான கவிதைகளும் கூது பகுதியும் இந்த கிடைல் கிடம்பெற்றுள்ளன.

இவியங்களை கிக்கோ, கோபாலி, நிலாந்தன், முல்லைக்கோ ஜேஸ், பயஸ் ஆகியோர் வரைந்திருக்கின்றனர்.

சில வருத்தல்

போக மறுக்கிறாய் நீ
பீட்வாதமாய் என்கூடவே
வரவேண்டும் என்பதில்...
எழுதி வைத்த கவிதைகளுக்கிடையில் இருக்கும்
சில கிழக்கல்கள் போல்...
நட்சு போன சுவாகஸீல்
நெரியாமலே தங்கிருக்கும்
பேரைகள் போல்...
உரச்சுத்துக்குள் அந்தப்படாமல்
எட்டியார்தமும் குடிஞ்சனவு போல்...
உனதின் வழியில்

என்னைய்ப்பிரிக்காத
என் 'விதி'யே...
காந்துக்கூட இல்லாத
கர்ச்சனையாய்...
கடைசிவரைக்கும்.
மரணத்தின் வாசலுக்கும்
அதற்கும் அய்வாயும்...
என்னோடு வந்தலில்
என்றும் தங்காமல்
நீ.....!

- தாட்சாயனி

ஏது சென்றத்தி உஞ்சுர் சிருஷ்டப்போர்

"வெளிச்சுப்பிரிசியிட்காய்
தேசம் வெனுத்துக் கிடக்குவீரில்....
இருட்டுத் துரிதகையால்
இளையும் மனிதர்கள்
மானிசூதிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.
உடந்த நூற்றாண்டு தேநூற்றுக்கும்
வெறும் கால வழுகைக்கு
நாமகரணம் குட்டி....
உஞ்சுர் உஞ்சுர் மறைந்திருப்பதை
தேச இருட்டுக்குள்
தேநூற்கொண்டிருக்கிறார்கள் மனிதர்கள்
ஒரு நிமிசம்....!
எல்லா மழுஷங்கும் விழிழுடு
உள்ளே தேடுவோன்.
மெனவும் சிறுவ வாச்சுதைகளாய்
மற்ற மூளை குத்தும்
மார்கங்கள் தவிர்த்து;
மாவொனேந்தி நிற்கும் குரோதியும்
உஞ்சு நடிந்த மனவு மிருதேசும்
விலக்கி.... உங்கே
நூதி பீடு; நூற்றிராய் கிடக்கும்
மனிதம் உடுத்து
மனச்கு உயிர் கொடுப்போம்.
தேவீன் பாகவாய் வத்வம் மொழிந்ததை
போரின் நிலவையும் மிசுர் விழுத்தபோம்.
னீடிவழும்....
சும் மீறி மிழுங்காய்
உக்கு மொங்க சூழு/ கொள்வோம்.
சும் விடும் விழித்து
நாமைச் சூரியன்
நம் நிலம் உரசி வெளிச்சும் விதைப்பான்
மனச்குள் மட்டுமல்ல....
தேச தேகத்திலும் கூட வே!"

- நிலா.

மனிதம் முடி சூடுடெழும்!

உதயன்! உதயடா! உதை!
பண்பாட்டுச் சிறிவைத் தின்று கொழுத்த
பகிடி வதை அரக்கவின் வயிற்றிலே
எப்படி உதயடா! உதை!

புதையா! புதை!
புனிதக் கருதியில் குளித்த நிலத்திலே
மனிதக் கருங்குகளின் மலத்தை
அள்ளிப் புதையா! புதை!

விழுத்தபா விழுத்து!
பொங்கு தமிழுக்கு வேராய் இருந்து
விழுதிதற்ந்த விருட்சத்தில் தொங்கும்
குருவிச்சைகளை வெட்டி
விழுத்தபா விழுத்து!

வீச்பா வீசு!
ஊமையாய்க் கிடந்த குடாநு குழல் ஏற்
கூர் வாளாக நியாந்த கோட்டையில்
ஒட்டியிருக்கும் சில உண்ணிகளைப் பிருங்கி
வீச்பா வீசு!

வீச்பா வீசு!
உயிரைத் துச்சமைன் வெண்ணீத் த் கமந்தேர்
மத்தையில் போலியாய்த் தீயும் சில
துர்சாதனர்களின் கச்சைகளைப் பிருங்கி
வீச்பா வீசு!

எறியா ஏரி!
வெந்த புன் ஆழுமுன்னே இந்தா பார் பாரவன்று
மீண்டும் மீண்டும் மனிதத்தைக் குதறும்
வெறி நாய்ப் பற்களைப் பிருங்கி
எறியா ஏரி!

கொஞ்சுத்தபா கொஞ்சுத்து!
பலத்தைப் பெருக்க உழைக்கும் தருணத்தை
குலத்தீற்கிணமாய் நடக்கும் வழக்கத்தை
கொஞ்சுத்தபா கொஞ்சுத்து!

எறியா ஏரி!
கந்தகத்தைக் கட்டி வெடிக்கும் 'கரும்புலிகளின் நாட்டிலே
தட்டிக் கேட்க ஆகுமில்லை என்ற ஆணவைத்தில்
கூத்தாரும் மன்மதக் குஞ்சுகளின் செச்சுகளை
கூட்டிவாரி
எறியா ஏரி!

அடியா அடி!
சத்தம் கேட்கவில்லை யென்றால் யுத்தம்
செத்துவிட்டது என்று அர்த்தப்படாது
நீலு புத்த நெருப்பாய் இருக்கும் தேசத்தைப் புரியால்
"பிடில்" ஊதித்திருப்பும் நேராக்களின் நெஞ்சிலே
ஒங்கி அடியா அடி!

பகிடிவதைக்கு முகுடி வதுவோர் ஊதட்டும்
பல்வகுதுத் தூக்குவோர் தூக்கட்டும்
பண்பாட்டுப் பேர் குளட்டும்
சாகாவும் பெற்ற பகிடி வதைச் சாத்தான்
செத்தொழியும் வரை சத்தியப் போர் தொடரட்டும்!
இது எம் மன்னுக்குள் கண்ணறங்கும்
மான மைந்தரின் தேசம், அவர்
வாச மெங்கும் வீச்பும்!
மனிதம் முடி குட்டும்!!

வன்னியிலிருந்து நாகபுத்திரன்.

கஷ்டத்துக் கண்ணக்கள்....

இகு இன்னை
விடியாக விடியல்
ஒரு புலராத புலரி
காற்ற தன்
போக்குமறைது
தென்றாலரகவே வீக்கிறவு
திறக்கப்பட்ட
சனாரம் வழியாக அகு
ஒவ்வொரு முறையும்
உன் வந்து உ-வைம்!
புயலைந்து குடிசைக்குள்
வீசியதால் ~ இனி
ஏதிர்ப்புச் சனாரமும்
திறக்கக்கூடும்!
அப்போது தென்றல்

தரிக்காது செல்லவும்!
இகு விடியாக விடியல்
ஒரு புலராத புலரி
நெற்றவரை மாம்
ஒரு ஒக்காட்டியாய் வழிகாட்டியது;
இன்ற வீழுந்து கிளைறந்து
சாலையின் குறக்காக அது;
இனி அதை நிர்த்தி
மின்டு கொடுக்குத்தக் கட்டிவிடுவர்.
அது மீண்டும் வழிகாட்டும்!
அதுவால்....
யாரும் போவதற்கில்லை...
எந்தக் கண்ணத்தியும்
அது விழக்காடும்!

வேசாரங்கள்.

கை நடுவிய சுந்தரப்பாம்

பங்கை வைத்திருக்கவே விரும்பினோம். அல்லது பெரும் பகுதியை கூட்டு அடிமிழத்தோம். குருமான சித்தாந்தங்களினால் நாம் குருடர்களாகினோம். பரஸ்பரம் ஒருவர் ஒருவரின் ரீதில்வகள், அபிளுண்ணேகள், இனந் தலைத்துவத்திற்கு மதிப்பளிக்கக் கவனினோம். பல்வேறு மொதல்களில் ஏற்பட்டது போன்ற பல போன்னான சந்தூபங்கள் கிடைத்தன. சமாதானம் கைக்கு எட்டுமோலைக்கு நெருங்கியது. அதனை என்ன கொச்சோம்? நாம் அவற்றை எவ்வளம் முருக்கத்தனமாகவும் வோட்குமில்லாமலும் உடைத்துழுத தள்ளினோம். யாதுரமான தேசிய பிரச்சினைகளை விட குறுகிய அரசியல் நோக்கங்களுக்கு அடிகையானதோம். வேதனனையத் தாக்காடிய சட்டங்களை இயற்றினோம். பெப்பந்தங்களை கிழித்தெறிந்து எதிர்ப்புகளைக்குத் தொடர்புற்றும் வெறுத்து விடுமோம். என்பதே நமிட கலவரங்களைத் தூண்டிவிட்டுமோ. வருடா வருடம் நாம் தொடர்ந்தும் இனவாதம், பிரதேச வாதம், பிரிவினை வாதத்திற்கு ஜாக்கமளித்துதோம். இத்தகைய தவறுகளுக்குத் தனிட்டனையாக நாம் வன்முறையைப் பெற்றோம். உடனப்படு மற்றும் கருக்கொற்றுவைக்கு நாம் இடம் அளித்திருந்தால் இந்த நண்டு கொடிய யத்தனத் தலைந்தி இருக்கலாம். ஆனால் நாம் பகுதுமையைத் தெரிவி செய்கிறோம். இதனால் நடவடிக்கையைக் கொடுக்கவில்லை. செயற்படுவதற்கு வேறுபடுவதற்கு பதிலாகக் கிடைத்தது. நாம் விட்டுக் கொடுத்து பெரும் இணங்கவில்லை. சிறிதானவைக் கொடுத்து பெரும்

